

LBRIS

We know
books

SORAYA LANE

*FIICA
PIERDUTĂ
DIN CUBA*

SERIA FIICELE PIERDUTE

Traducere din limba engleză
LAURA BERTEANU

LITERA

București

PROLOG

*Reședința privată a lui Julio Diaz,
baron al zahărului, Havana, Cuba
Sfârșitul anului 1950*

Esmeralda își ținea brațul trecut prin cel al surorii ei, Maria, în timp ce intrară în sufragerie ca să i se alăture tatălui lor. Servitoarea venise într-o fugă la etaj ca să le spună că aveau un musafir și că erau așteptate în salon numaidecât, dar asta nu era ceva neobișnuit. Tatălui lor îi plăcea să se mândrească cu ele, erau lumina ochilor lui.

Înainte, când mama lor încă trăia, probabil că părinții ei ar fi întreținut musafirii fără să fie nevoie ca fetele să facă altceva decât să apară în trecere vreo câteva minute, însă acum tatăl ei prefera să își știe fetele lângă el. Nimic nu-i făcea mai mare plăcere decât să le vadă zâmbind și discutând cu prietenii și cu asociații lui. Chipul i se lumina când intrau într-o încăpere, niciodată nu era mai fericit decât atunci când era cu fetele lui.

Însă azi era diferit. Astăzi, pentru prima oară, Esmeralda își pierdu stăpânirea și ținuta perfectă, îndelung exersate, și picioarele i se opriră din proprie voință, deși Maria continuă să înainteze și încercă să o tragă după ea, chiar și când Gisele intră

plutind în încăpere și o lovi în umăr, nerăbdătoare să vadă cine era musafirul neașteptat.

Pentru că acolo, așezat pe canapeaua luxoasă, cu bordură aurită, ridicându-se ușor în clipa în care ea și surorile ei intrară, era Christopher.

„Christopher al meu e aici!“ Inima uită să-i mai bată și gura i se uscă. „Nu e cu puțință. Cum de e Christopher aici, în Cuba?“

– Esmeralda, ți-l amintești pe domnul Christopher Dutton, din Londra? o întrebă tatăl ei cu un zâmbet larg, făcându-i semn să intre cu mâna în care ținea un trabuc. Iar ele sunt ficele mele, María și Gisele.

Esmeralda își forță picioarele să se miște, fiindcă nu voia ca tatăl ei să își dea seama de cât de mult o afecta prezența lui Christopher și fu recunoscătoare când privirea lui nu o întâlni decât în treacăt pe a ei – stăpânirea lui de sine era impecabilă. Își imaginase tot ce se petrecuse între ei? Felul în care o privise la Londra, în care mâinile li se atinseseră, doar cu degetul mic, când se îndepărtase de el ultima oară?

– Este o plăcere să te revăd, Esmeralda, spuse Christopher, ridicându-se și înclinând din cap, înainte să ia curtenitor mai întâi mâna Mariei, apoi pe a lui Gisele.

Obrajii i se aprinseră când se uită la el, în timp ce María îi aruncă o privire peste umăr, cu sprâncenele ridicate în clipa în care el își lipi buzele de mâna ei. Desigur, Esmeralda le povestise surorilor ei totul despre englezul cel frumos, nu se gândise decât la el de când se întorsese de la Londra, dar nici într-un milion de ani nu-și imaginase că ar fi putut să vină el în Cuba, să o viziteze. Când veni rândul ei, Christopher îi ținu mâna doar o secundă mai mult decât s-ar fi convenit și buzele îi rămaseră lipite de pielea ei, în timp ce o privea adânc în ochi.

– Ce, ăm, ce... Esmeralda se stăpâni repede, dregându-și vocea când el îi lăsă mâna. Ce vă aduce tocmai în Havana, domnule Dutton?

– Tatăl dumitale a insistat ca un om din companie să vină aici ca să vadă personal producția, spuse Christopher, așezându-se când tatăl ei le făcu tuturor semn să ia loc, deși ochii lui nu-i părăsiră pe ai ei. Trebuie să admit că e un om foarte greu de refuzat și nu am putut rezista ocaziei de a veni personal în Cuba, mai ales după toate povestirile pe care mi le-ați spus despre Havana. Cu siguranță ați creat o imagine frumoasă a țării voastre exotice.

O servitoare intră atunci în încăpere și, fiindcă atenția tatălui ei era distrasă de altceva, Esmeralda își îngădui să se uite cu adevărat la Christopher și simți cum nodul din stomac se topește în clipa în care acesta îi zâmbi și văzu că ochii lui spuneau că se bucura la fel de mult ca ea să o vadă.

„Poate că nu mi-am imaginat totuși că simte și el ceva pentru mine.“

– O sticlă din șampania noastră cea mai bună! ceru tatăl ei.

Își aprinse trabucul și suflă fumul înțepător în încăpere și servitoarea zori să-i îndeplinească cererea.

Esmeralda trecu pe lângă Christopher și respirația i se opri în gât când se apropie atât de mult de el, încât era sigură că materialul fustei îi atingea genunchiul și Christopher îi prinse degetul cu al lui. Nu dură decât o fracțiune de secundă și degetele lor rămaseră împreunate prea puțin ca să apuce cineva să observe, dar gestul îi spuse tot ce trebuia să știe.

„Nu a venit doar ca să vadă Cuba.“

„A bătut atâta drum ca să mă vadă pe mine.“

CAPITOLUL 1

Londra, în prezent

Claudia dăduse muzica la maximum și, cu pensula în mână, atinse pervazul alb al ferestrei. Își petrecuse ultimele șase luni lucrând la apartament, insuflând viață interiorului cândva învechit, și nu-i mai rămăseseră decât câteva zile de renovare până să fie gata.

Se dădu în spate și privi în jur, admirându-și opera. Simțea acum o oarecare nostalgie la gândul că avea să se despartă de acest loc, deși nu intenționase niciodată să-l păstreze. „E o afacere“, își spuse. „Nu trebuie să mă îndrăgostesc de proiect. Nu e casa mea.“

Era al doilea apartament din Chelsea pe care-l renova în decursul unui an și adorase pur și simplu fiecare clipă. Planurile, zugrăvitul, aranjamentele interioare – totul era cum nu se poate mai diferit de vechea ei slujbă, însă îi aducea un nivel de satisfacție pe care fosta ei carieră nu reușise niciodată să i-l ofere.

Apoi muzica se opri și fu înlocuită de sunetul telefonului, iar Claudia lăsă deoparte pensula și își șterse mâinile pe salopetă înainte să-l ridice. Știa că, cel mai probabil, era unul din părinții ei, înainte să se uite măcar la ecran; singurii care o mai

sunau în ultima vreme erau membrii familiei sau vânzătorii de la telemarket.

Când privi ecranul, își dădu seama că avusese dreptate.

- Hei, mamă!

- Bună, scumpo! Ce mai faci?

- Super! Tocmai terminam ceva de vopsit, dar sunt aproape gata.

- Minunat! De-abia așteptăm să vedem ce-ai făcut când mai venim în oraș.

Claudia știa cât de grea fusese tranziția pentru mama ei. Fusese atât de mândră de singura ei fiică atunci când studiasse administrația afacerilor la universitate și chiar și mai mândră când Claudia obținuse un post impresionant în finanțe, la fel ca tatăl ei. Fratele ei era avocat, realizare de care părinții lor fuseseră la fel de mândri, dar mama ei nu mersese la facultate, nici nu avusese vreodată o carieră, și Claudia avusese adeseori sentimentul că trăia în mod indirect prin fiica ei. Sau cel puțin așa făcuse până când Claudia demisionase din postul pretențios și o anunțase că avea să-și câștige existența renovând proprietăți imobiliare.

- Mai pot să vin să stau la voi weekendul ăsta? întrebă ea.

- Desigur! De-abia așteptăm să te vedem, dar nu pentru asta te-am sunat.

Claudia nu spuse nimic și începu să curețe absent pensula, așteptând ca mama ei să continue.

- Mă întrebam dacă te-ai putea duce vineri undeva, în locul meu.

- Vinerea asta? Sigur. Despre ce e vorba?

Mama ei își dresе vocea.

- Uite, o să ți se pară ciudat, dar am primit recent o scrisoare pe adresa bunicii tale și, deși tatăl tău crede că ar putea fi o farsă, eu zic că merită să te duci, măcar ca să vezi despre ce e vorba.

– Bine, zise Claudia, ducându-se în bucătărie ca să pună de cafea în timp ce o asculta pe mama ei.

Ce fel de întâlnire ar fi putut să fie dacă tatăl ei nu era de acord?

– O să-ți trimit scrisoarea după ce terminăm de vorbit la telefon, dar ar însemna mult pentru mine dacă te-ai putea duce. Aș simți că nu-i acord respectul cuvenit bunicii tale dacă nu aș depune măcar atâta efort.

Claudia încuviință din cap. Mama ei îi cerea rareori să facă ceva, așa că nu o deranja, dar faptul că tatăl ei credea că ar fi putut fi o escrocherie o neliniște. Instinctele lui erau, de obicei, corecte.

– Mamă, dacă vrei să mă duc, mă duc. Trimite-mi detaliile!

– Mulțumesc, scumpo! Știam că n-o să mă refuzi.

Mai pălăvrăgiră vreo câteva minute înainte să-și spună la revedere și, la scurt timp după ce convorbirea luă sfârșit, Claudia primi e-mailul promis. Îl deschise și citi repede mesajul.

Către cei interesați

Cu privire la moștenirea doamnei Catherine Black.

Prezența dumneavoastră este solicitată la birourile Williamson, Clark & Duncan, în Paddington, Londra, vineri, 26 august, la ora nouă dimineata, pentru a primi un obiect lăsat moștenitorului. Vă rugăm să luați legătura cu biroul nostru pentru a confirma primirea prezentei scrisori.

Claudia citi mesajul încă o dată, nedumerită. Nu era de mirare că tatăl ei credea că era o înșelătorie. Dar, dacă mama ei voia să afle despre ce era vorba, avea să se ducă. Moartea bunicii fusese un moment greu pentru toți, în special pentru că bunica fusese marele bucătar al familiei și îi invitase întotdeauna la prânz duminica – o tradiție care se rărise treptat, până când dispăruse cu desăvârșire în anul care trecuse de la moartea ei.

Poate că era încă prea devreme pentru mama ei să se ocupe de moștenire; poate că mai existau elemente care fuseseră neglijate, deși tatăl ei era, de obicei, foarte atent când venea vorba despre hârtii și detalii administrative.

Claudia dădu iar muzica la maximum și începu să se învârtă prin apartament, fiindcă nu voia să se gândească la cât de greu fusese anul care trecuse. Își pierduse bunica și cea mai bună prietenă la doar câteva luni distanță și unul dintre motivele pentru care-i plăcea atât de mult ce făcea acum era faptul că nu avea nici o legătură cu trecutul.

Privi în jur, zâmbind în timp ce își admira lucrarea. Interiorul arăta fantastic; pereții erau acum de un alb blând, bucătăria era aproape terminată și, în spatele pânzelor de protecție, podeaua de lemn avea o nuanță absolut perfectă. Locul avea să arate minunat după ce-l mobila.

Poate că schimbase costumul pe salopetă, poate că își purta părul strâns într-un coc neglijent și nu coafat, dar adevărul era că nu fusese nicicând mai fericită. Nu ar fi putut rămâne la vechea ei slujbă, nu după ce se întâmplase, iar treaba asta o făcuse să se simtă bine, în loc să o chinuiască în fiecare zi.

„Acum, mai trebuie doar să-l vând și să încerc să fac profit.“

CAPITOLUL 2

Claudia îi prezentă apartamentul agentei imobiliare, arătându-i băile cu faianța și gresia proaspăt schimbate și admirând mobila cea nouă în timp ce se întorceau în bucătăria deschisă ce dădea spre zona de living. Soarele strălucea și deschisese larg ușile spre terasă – era genul acela de zi în care e imposibil să nu te simți bine.

– E senzațional, absolut senzațional! spuse agenta, trecându-și degetele peste banca de piatră din bucătărie. Sunt sigură că o să-l vindem repede. Când vrei să-l scoatem?

– O să iau o hotărâre săptămâna asta, spuse Claudia, uitându-se la canapeaua de pe terasă și imaginându-se din nou trăind acolo.

Dar, dacă rămânea aici, ar fi trebuit să-și găsească altceva de lucru. Nu-și putea permite să cumpere un alt proiect dacă nu-l vindea pe acesta.

Își îndreptă din nou atenția spre agenta imobiliară. Poate că nu fusese o idee bună să locuiască în casă în timp ce o renova; atunci, nu s-ar mai fi atașat atât de mult de ea.

– Ei bine, anunță-mă ce vrei să faci! Sunt sigură că vom avea clienți interesați chiar înainte să-i facem publicitate.

Telefonul Claudiei bâzâi în buzunar și îl scoase. „Întâlnirea cu avocatul.“

– Îmi pare foarte rău, dar tocmai mi-am dat seama că întârzii la o întâlnire, spuse ea. O să te caut cât de curând. Mulțumesc că ai venit!

O conduse repede pe agentă afară și dădu fuga în dormitor, scotoci prin haine și scoase un blazer pe care-l îmbracă peste tricoul alb pe care-l purta. Găsi o pereche de blugi și una de teniși curați și își vârî picioarele în ei în timp ce își lua geanta și se grăbea spre ușă. Se uită la ceas.

Metroul din Sloane Square spre Paddington venea la fiecare zece minute, ceea ce însemna că ar fi trebuit să ajungă la timp de acasă la birouri. Dacă nu ajungea, mama ei avea să fie foarte supărată.

În cele din urmă, Claudia ajunse la clădirea cu fațada din sticlă a firmei Williamson, Clark & Duncan cu zece minute înainte de ora întâlnirii și, după ce discută cu tânăra de la recepție, găsi un scaun pe care să se așeze ca să-și tragă sufletul. Nu-i plăcea să întârzie și de aceea alergase pe distanța de la stația de metrou până la birouri, dar nu fusese necesar. În timp ce stătea, îi observă pe ceilalți oameni din sala de așteptare. În mod surprinzător, erau aproape numai femei, de o vârstă apropiată cu a ei. Câteva frunzăreau paginile unor reviste și alte câteva stăteau pur și simplu, la fel ca ea, cu geanta în poală, privind curioase în jur.

Nu avusese timp să se gândească prea mult la întâlnirea asta, însă acum, că se afla aici, tindea să fie de acord cu mama ei; cu siguranță nu părea să fie ceva ilegal. Numai birourile și erau îndeajuns ca s-o convingă.

Înainte să aibă timp să se gândească prea mult, tânăra prietenoasă de la recepție se ridică și li se adresă celor prezenți. Claudia fu surprinsă să o audă strigând mai multe nume feminine, nu doar pe al ei.

Câteva dintre femeii schimbare priviri cu ea și Claudia se dădu laoparte ca să le lase pe două dintre ele să o ia înainte. O auzi pe una spunând ceva despre o moștenire și ciuli urechile.

„Hmm, nici măcar nu m-am gândit la o moștenire.“ Ar fi fost atât de tipic pentru bunica ei să se asigure că aveau toți tot ce le trebuia.

Glasurele din jurul ei se opriră brusc în clipa în care pășiră într-o sală de conferințe spațioasă și fură conduse spre scaunele așezate în jurul unei mese în capătul căreia stătea un bărbat foarte elegant îmbrăcat. La stânga lui era o femeie de aproximativ 35 de ani, ai cărei ochi se măriră în timp ce părea să privească cercetător la toată lumea din încăperea. Era îmbrăcată impecabil, cu o bluză de mătase și pantaloni negri, cu talie înaltă. Îi amintea Claudiei de ea însăși, pe vremea când lucrase în finanțe. Doar uitându-se la ea avea senzația că începea să-i fie dor de vechea garderobă.

Claudia luă bucata de hârtie care-i fu înmănată și se lăsă pe spătarul scaunului, aruncându-i o privire în timp ce bărbatul începu să vorbească. Nu fu mirată când acesta recunoscă, în fața tuturor, că era o situație neobișnuită să le cheme pe toate acolo, în grup.

Privi în jur, curioasă să vadă dacă vreuna dintre celelalte femei părea să știe motivul pentru care se aflau acolo sau dacă, la fel ca ea, nici una nu avea nici cea mai vagă idee despre ce era vorba. Claudia se lăsă pe spătarul scaunului în clipa în care avocatul făcu vreo câțiva pași în față, cu o mână băgată nonșalant în buzunar în timp ce zâmbea și vorbea.

– Eu sunt John Williamson și aceasta este clienta mea, Mia Jones. A fost sugestia dumneaei să vă chem pe toate astăzi aici, conform dorinței mătușii sale, Hope Berenson. Firma noastră a reprezentat-o și pe doamna Berenson, cu mulți ani în urmă.

Claudia întinse mâna după paharul de apă din fața ei și luă o gură, întrebându-se cine naiba era Hope Berenson.